

РЕШЕНИЕ

№ 5893

гр. София, 28.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 26.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **8621** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от Д. К. Б. от [населено място] срещу Заповед № ЗД/Д-С-М-017/24.08.2020г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ М. към РДСП С., с която детето му Г. Д. Б. е временно настанено в Кризисен център за деца в [населено място].

Счита заповедта за недопустима и незаконосъобразна и моли за отмяната ѝ, като сочи следните съображения:

Намира, че заповедта е подписана от лице без представителна власт, тъй като съгласно чл. 5, ал.3 от ЗСП, АСП се представлява и ръководи от Изпълнителния си директор, а не от директора на местната ДСП.

Счита още, че същата е немотивирана и се основава само на Доклад №СЛ/Д-С-М-288-014, изготвен от Главен социален работник в отдел „Закрила на детето „ в същата ДСП, без да са събрани и обсъдени в цялост всички относими доказателства, установяващи релевантни факти. Соци още, че въпросния доклад не е връчван на жалбоподателя като родител на настаненото със заповедта дете.

Сочи, че по същество, констатациите на органа, че са налице обстоятелства по чл. 25, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за закрила на детето, които намира за бланкетни.

Сочи, че детето Г. Б. , под влияние на дядо си по майчина линия Т. М. и под влияние на Г. Г. / наречен от същия интимен приятел/ , в пристъп на емоционална нестабилност, поради особеностите на възрастта /14 години/ , е заявила неща, които не отговарят на обективната действителност, внушавайки си, че това ще ѝ предостави свобода. Счита, че посочените по-горе лица манипулират детето и пречатват бащата

да упражнява родителските си права .Необмислена постъпка от страна на Г. под тяхно влияние е налице за пореден път, като същата не е била наясно с последиците от нея, а именно – принудително настаняване в Кризисен център. През последните три месеца / м.юни, м. юли и м. август/ са ограничени срещите на детето с Г. Г., през което време не е имало никакви проблеми с поведението ѝ. През втората половина на месец май, 2020г. детето е избягало от вкъщи, като след прибирането ѝ , се установило, че детето е било отново при приятеля си Г. Г., със знанието на дядо ѝ Т. М., но без последният да съобщи или признае за това. След прибирането си и с оглед малкият остатък от учебната година, самата Г. е заявила желание да остане в дома на баща си и съгласие за ограничаване на контактите ѝ, с оглед завършване на учебната година. Детето, при среща с психолог, е заявило, че през деня е заключена, но така е по-добре, с оглед невъзможност да се разсейва. След този период не е имало проблем до 17.08.2020г., когато детето отново избягва, като родителите активно я търсят, вкл. с подаване на сигнал до МВР. Твърди, че под влияние на внушенията на дядо си и баба си по майчина линия, както и на Г. Г., се установява, че детето се е сдобило с дубликат на картата си за телефон, както и е започнало да звъни на различни институции, твърдейки, че е налице домашно насилие спрямо нея е искайки да ѝ бъде осигурена полицейска закрила.

В тази връзка е издадена оспорената заповед на Директора на ДСП М., като въз основа на нея детето е настанено в Кризисен център. Сочи и обстоятелства около престоя ѝ там, в частност – допускане на посещения отново на посочените лица, които твърди, че имат пагубно влияние върху психиката на детето.

Моли за отмяна на заповедта.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата, сочи и ангажира доказателства, отказва се от искането за разпит на детето, с оглед насроченото съдебно заседание с допуснат такъв разпит в РС Перник в производството по чл. 28 от СК.

Ответникът Директор ДСП М. се представлява от юрк Г. с редовно пълномощно. Намира жалбата за неоснователна, а издадената заповед за валидна и законосъобразна. Представя подробни писмени бележки.

Заинтересованата страна майка на детето Г. Б. Т. М. заявява становище за основателност на жалбата.

Съдът, въз основа на събраните по делото доказателства, като съобрази становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице с правен интерес от оспорване, а по същество е основателна, при следните съображения:

От представените и събрани допълнително доказателства, се установява следното от фактическа страна:

Детето Г. Б., настанена с процесната Заповед в Кризисен център [населено място] е на 14 години, като към момента на приключване на съдебното дирене е навършила 15 години. Същата е дете на жалбоподателя Д. Б. и заинтересованата страна Т. М., като детето е родено при тяхно съвместно живеене без сключен брак. С Решение от 20.08.2020г. по гр. дело № 18496/2020г. на СРС е одобрено споразумение на родителите, предоставящо правото на упражняване на родителските права върху детето на бащата Д. Б., както и определяне на място на живеене на детето – в неговия дом с посочен адрес в [населено място]. Определен е режим за свиждане с майката, както и е определена издръжка, която същата дължи на Б. за отглеждане на детето.

Оспорената Заповед с № ЗД/Д-С-М/017 от Директора на ДСП М. от 24.08.2020г., е издадена при следните фактически и правни мотиви:

Позовава се на Социален доклад №СЛ/Д-С-М/288-014 от 24.08.2020г., изготвен от П. А., на длъжност главен социален работник в отдел „Закрила на детето“ за положението на детето и сочи установени констатации на обстоятелствата по чл. 25, ал.1, т.2 и т. 4 от Закона за закрила на детето, поради което разпорежда настаняване временно на Г. Б. в Кризисен център за деца с адрес [населено място] до произнасяне с Решение по чл.28 от ЗЗД или промяна на обстоятелствата.

С цитирания социален доклад е констатирано следното:

Г. Д. Б. е [дата на раждане] , с родители Д. Б. и Т. М., без сключен брак. Детето е регистрирано като дете, нуждаещо се от специална закрила – деца в риск с дата на регистриране в ОЗД 20.02.2020г.

Г. е ученичка в 39-то СУ „П. Д.“ в осми клас за учебната 2019г.–2020г. Постъпила е информация от училището, че в началото на месец ноември, 2019г. е проведена среща с психолог в присъствието на майката, поради твърдение на детето, че е ударена от баща си. След тази дата не са наблюдавани твърдения или поведение , водещо до извод за психическо или физическо насилие. Демонстрира добро поведение и старание с учението. Впоследствие постъпва информация от родител, че детето не посещава редовно училище и има натрупани отсъствия, с оглед което е застрашена от наказание.

По отношение на емоционалното и поведенческото поведение е установено следното: По данни на родителите, детето има манипулативно поведение и не желае да спазва правила и ограничения. Установил се риск от проблемно поведение с често бягство от къщи.

Родителски капацитет: За определен период детето е живяло при баба си и дядо си по майчина линия. Г. е живяла за определен период от около две седмици при майка си, след което отново се е върнала на адреса на бащата. Двамата родители се договарят детето да живее при баща си, който поема грижите за него. Детето живее при него, като той се грижи за обезпечаването й храна, здраве, облекло и образователни грижи.

Родителят Д. Б. се старее да осигури сигурност на детето, но не успява да осъществи необходимия контрол върху поведението му. Детето не спазва правила и граници, поставени от родителите, има множество бягства от къщи, твърди, че е малтретирана от баща си.

Детето е твърдяло, че има близка връзка с баба си и дядо си по майчина линия, но впоследствие е възникнал конфликт с тях, поради неспазване на правила и неприбиране на време от страна на детето, по повод което те са подавали сигнали до МВР. Прието е, че Г. е близка с партньорката на бащата, с която същият има 3 общи деца, както и със сестрите си. В ежедневието детето получава напътствия от баща си, като майката е пасивна.

Изведен е извод, че родителите не успяват да осигурят сигурна и стабилна среда, тъй като не могат да наложат родителски контрол, предвид честите бягства на детето. Непълнолетната твърди, че е ограничавана от баща си, като е заключвана, както и че й е налаган психически и физически тормоз.

Майката живее в[жк]при свой приятел, в жилище на неговите родители.

Бащата живее в[жк]заедно с В. П. и още три техни общи деца, момичета.

Родителите са разделени след раждането на детето, като никога не са живели

заедно оттогава. След раздялата на родителите /около тримесечна възраст на детето/, майката Т. М. и детето се преместват да живеят на адреса и заедно с нейните родители, живущи в съседен блок, където и към момента е регистриран постоянният ѝ адрес. По нейни данни, по – късно, когато детето е било в първи-втори клас, те се преместват да живеят при приятеля на майката Н. Ц., в[жк]. Имало е периоди, през които детето е живяло при бащата, по време на отсъствие на майката , както и после отново при нея. При предприемане на мярката защита в семейна среда, е прието, че детето следва да живее при майката, с оглед данни за физическо насилие от страна на баща ѝ. Досието на детето е препратено от ДСП Л. за продължаване на работата, по компетентност. Проведени са разговори с родителите. Във връзка с предходната работа по преписката, майката е заявила, че не може да отглежда детето, тъй нейните родители и роднини често се намесват във възпитанието и това я пречатства да постави ясни правила и граници за поведението на детето. При всеки неин опит, бива саботирана от роднините си, като и детето не желае да живее при нея. Реално детето е живяло при майка си около 2 седмици, а останалото време е била в дома на баба си и дядо си по майчина линия, а след това се е върнала в дома на баща си. Налице е решение за предоставяне на упражняването на родителските права от бащата, в неговия дом.

Детето е в конфликтни отношения с родителите, като същите не са живели съвместно с детето, а то е живяло и при единия, и при другия. Детето не спазва правилата, налагани в семейството, не се прибира вкъщи и е обявявана за издирване. Налице е оплакване от системен тормоз от страна на бащата и е предприета мярка „полицейска защита“.

Детето контактува с разширените си семейства от страна на двамата родители, като често е престоявала при баба си и дядо си, но същите не се ангажират с нейното отглеждане, като по време на престоите си при тях, е бягала многократно.

И двамата родители имат трудови доходи, като няма данни и за здравословни проблеми.

Направени са следните изводи:

Непълнолетната Г. не спазва правилата, налагани от родителите поотделно, както и в периодите, когато е отглеждана от баба си и дядо си. Не се прибира навреме вкъщи и неколкократно е обявявана за издирване.

Установено е, че се касае за дете с поведенчески проблеми, в конфликтни отношения с родителите, информация и данни за насилие от бащата, образувано досъдебно производство.

При предходната работа са проведени разговори с родителите , при което майката е заявила , че е затруднена да отглежда детето, поради пряка намеса на родителите ѝ и други роднини в този процес, които я компрометират. Затова е взето решение от родителите, детето да бъде отглеждано от бащата.

Осъществен е разговор с бащата. Съгласно получена информация от 07 РУ СДВР , майката заявява неспособност да се грижи за детето, поради проблемното му поведение и възможна опасност от него. В 07 РУ СДВР се води досъдебно производство срещу бащата на детето – лека телесна повреда в условията на домашно насилие спрямо Г. Б.. На 22.05.2020г. е получено обаждане от ИДПС А. от 07 РУ СДВР, от което става ясно, че детето за пореден път е обявено за издирване от баща ѝ и срещу нея ще се предприеме мярка полицейска закрила.

Към двамата родители са изпратени писма, с които са уведомени, че в

тридневен срок след 13.05.2020г. следва да подадат заявление за ползване на социална услуга, като в случай , че не го сторят, ще бъде издадена заповед от Директора на ДСП М. по чл. 20, ал.4, т.1 от ППЗЗД. Информирани са многократно за мерките по ЗЗД, по СК, за възможността да ползват социални услуги към лицензиран доставчик, както и за правата и задълженията им като родители. Сочи се, че двамата отказват съдействие и не желаят социална услуга. В ДСП М. е постъпило уведомително писмо от ЦОП „Шанс“ относно предоставяне на социална услуга за детето и за нейната майка , по заповед на ДСП . Договорено е стартиране на социална услуга по посока психологическа подкрепа и консултиране на детето, както и оценка на родителския капацитет на майката. Постъпило е писмо от 22.06.2020г. от ЦОП „Шанс“ за предоставяне на социална услуга по отношение на бащата, видно от което било нежеланието му да ползва същата.

Със заповед № 3382з-570 от 22.08.2020г. на Началника на 07 РУ СДВР на детето е наложена мярка „Полицейска закрила“. Съгласно нея, детето ще бъде преведено в ДВНМН-СДВР с адрес [населено място],[жк], [улица]. Предвид това и при изтичане на мярката , е предложено с доклада детето да бъде настанено в специализирана институция, поради наличие на обстоятелствата по чл. 25, ал.1, т.1, т.3 и т. 4 от ЗЗД.

Описаният доклад е обосновал издаването на процесната заповед.

По делото се установи още:

Становището на майката на Г. Б., заявено в о.с.з. е, че при издаване на заповедта, не са изследвани и съобразени реалните причини, довели до проблемното поведение на детето. Твърди, че нейният баща, при когото детето е живяло, създава у нея неадекватно отношение и я подтиква към непослушание и твърдение за агресия от страна на баща й. Сочи, че именно поради наличие на предходно неформално решение на АСП за настаняване на детето в дома на родителите й, и поради несъгласието от страна на родителите с такова решение, се е стигнало до това провокативно поведение от страна на дядото на детето. Намира, че след анализ на всички обстоятелства, двамата родители са взели решение детето да живее при баща си, за което майката твърди, че са налице благоприятни условия.

Свидетелката В. К. П., с която бащата на Г. живее на семейни начала, с която същият има други 3 общи деца, и в чийто дом съвместно пребивават, заявява: „Ситуацията е объркана вследствие намесата на твърде много хора в същата.“

Счита, че основният проблем, който обърква детето, е наличието на интимен приятел на същото - Г., което се позволява от дядото и бабата на детето. Счита за проблем още конкретното поведение на служителя от ДСП М., който е насочвал родителите към социална мярка и работа с психолог с конкретна обслужваща фирма. По отношение на досъдебното производство, водено срещу бащата на Г., сочи, че от нея до момента не е искана информация, въпреки че живеят заедно и се предполага телесната повреда да е нанесена при условията на домашно насилие, както е посочено. Счита, че конфликтите в семейството произтичат изцяло от цитираният приятел на детето, който я провокира към непослушание. Заключение на детето въкщи било следствие и на нейно заявено изрично желание, с оглед големият обем пропуснат учебен материал в край на учебната година и желание да го навакса. Сочи, че това е било в период, когато Г. не е пребивавал в [населено място].

От разпита на свидетеля по делото А. И. Р., се установява следното: Лицето е психолог- обществен изпълнител към район М. СО, като с детето е работила по

възлагане от Комисията за борба с противообществените прояви.

Сочи, че с Г. е работила от месец май до месец август чрез индивидуални срещи, веднъж седмично. Първоначално срещите са били и с родителите ѝ, като с бащата е кореспондирано и по телефон. Намира, че детето объркано, незряло за възрастта си, много емоционално и импулсивно, с оглед което трудно обмисля постъпките си.

Сама е споделила, че често лъже родителите си, бягала е от дома и на двамата, както и от този на бабата и дядото, с които е имала близка връзка. Има нужда от споделяне, като е посочила особена близост с леля си, която не ѝ се кара и я разбира. Счита, че се чувства сама, но е склонна към споделяне. Самотна е, като не се чувства комфортно и в трите жилища на близките си, където е пребивавала, тъй като нещо ѝ липсва. Споделила е, че има връзка с момче на 20 години, от ромски произход, което се занимава с разпространение на стоки и има опит с наркотиците. Установява се, че момичето е много привързано към него, но свидетелят споделя, че намира връзката за рискова. Споделила е, че през юли е била заключена вкъщи за да не среща с него, по време на отсъствие на баща ѝ и приятелката му, но след връщането им, са излизали на съвместни разходки със сестрите ѝ и кучето. Споделила е, че се чувства добре в тази семейна среда и с мащехата си. Не е споделяла за домашно насилие през периода на работа. Споделила е за подобен инцидент за предходен период, по повод установена от баща ѝ електронна цигара у Г.. Прави извод, че е налице желание у близките ѝ за осигуряване на емоционална подкрепа, но последното е субективно възприятие от страна на детето, което явно не го удовлетворява и не му е достатъчно, за осигуряване на емоционален комфорт, от където явно идва проблемът.

По делото е приложено писмо от Местната комисия за борба срещу противообществените прояви на малолетни и непълнолетни при СО район М., от 13.05.2020г. до Директора на ДСП М., с което последните са уведомени, че в район М. СО, на 27.05.2020г. ще бъде разгледано възпитателно дело № 21/2020г. Последното е с цел осигуряване на представител за защита на интересите на детето. Явно в хода на проверката по цитираното възпитателно дело, са проведени и консултациите с психолог – разпитаният свидетел А. Р..

По делото са приложени и трите Заповеди на ДСП М., с които, както следва: Със Заповед № ЗД/Д-С-М-008/22.05.2020г. детето е насочено към Център за обществена подкрепа „Шанс“ за срок от 6 месеца, за предоставяне на социална услуга „Психологическа подкрепа и консултация на детето“.

Със Заповед № ЗД/Д-С-М-007/22.05.2020г. бащата Д. Б. е насочен към социална услуга в същия ЦОП „Шанс“ „Оценка на родителския

капацитет и консултиране“.

Със Заповед ЗД/Д-С-М-006/22.05.2020г. майката е насочена към същия ЦОП „Шанс“ за предоставяне на социална услуга „Оценка на родителския капацитет и консултиране“.

Според цитирания социален доклад, бащата е отказал да изпълнява указанията от мярката, като е сочил алтернативни методи за изпълнението ѝ и среща с друг психолог.

От изисканата от 07 РУ СДВР справка относно образуваното досъдебно производство се установява, че такова е образувано през 2019г. - №3382-ЗМК1691/2019Г., пр. пр. №39343/2019г. на СРП е образувана по сигнал от детето за нанесена лека телесна повреда от баща ѝ при условията на домашно насилие, като не се сочат данни да е приключила.

По следващ сигнал от детето от 22.08.2020г., на същото е предоставена полицейска закрила, пр. пр. № 36110/2020г. по описа на СРП, по сведения на детето последното е провокирано от системен психически и физически тормоз от страна на баща ѝ. Към този момент детето е било избягало от къщи и е установено да живее при приятеля си Г..

Установява се още, че в периода когато Г. отново е обявена за издирване по инициатива на баща ѝ, / 20.08.2020г./ е постановено Решение на СРС за предоставяне на упражняване на родителските права върху него.

От приложеното сведение от Г. Б., дадено писмено на 21.09.2020г. по делегация по преписката на 07 РУ СДВР, реализирана от ИДПС при ОД на МВР П. се установява, че детето продължава да твърди, че е бил налице нанесен ѝ побой от баща ѝ, заради нейно закъснение и оставяне на сестрите ѝ без надзор, страхът от което била и причината да избяга от къщи и да поиска полицейска закрила. Твърди, че няма освидетелстване, тъй като не е имало травми.

От цитираните преписки не бяха изпратени по делото, въпреки изискването им от съда, предходно направени протоколи за разпит на детето, с оглед твърденията на бащата, че същата променя показанията си и в някои от тях твърди, че няма проблем от съжителството със семейството си в неговия дом и иска да бъде върната там.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът намира следното:

Заповедта е издадена от компетентен орган, противно на изложеното в жалбата. Заповедта налага принудителна временна мярка – временно настаняване на дете извън семейството, в частност – в Кризисен център за деца [населено място], като е издадена на основание чл. 25, ал.1

,т. 2 и т.4 и чл. 27 и чл.27 от ЗЗДетето. Съгласно чл. 26, ал.1, изр.2 и чл. 27, ал.1 от ЗЗдетето, компетентният за това орган е Директорът на ДСП по настоящия адрес на детето. Последният е определен от СРС с Решение по гр. дело № 18496/20г. с предоставянето на упражняването на родителските права върху бащата, което определя неговият постоянен адрес за адрес и на детето, който е в [населено място], район „М.“ СО. Следователно, именно Директорът на ДСП М. е компетентен да издаде оспорената заповед при преценка за наличие на основанията за това.

Заповедта формално спазва предвидената от закона форма, доколкото съдържа мотиви и следващ се от тях диспозитив, като следва да бъдат съобразени мотивите на Социален доклад № СЛ/Д-С-М/288-014 от същата на заповедта дата 24.08.2020г. Действително, в заповедта не са посочени фактически основания за издаването ѝ, а само правните основания, възприети от органа, но последното е преодолимо посредством мотивите от доклада, нарочно цитиран в нея, като същото следва и от ТР №16/1975г. на ОСГК на ВС.

Съдът обаче намира, че в хода на производството не са изяснени в пълнота всички относими за спора факти и обстоятелства, което е довело до недостатъчно обосноваване на заповедта.

Последното, по мнение на съда, е довело и да неправилно и несъответно приложение на материалния закон и несъответствие с целта му.

Ползването от органа правно основание е това на чл. 25, ал.1, т.2 и т.4 от ЗЗД във връзка с ал.2 на същата разпоредба. Последната предписва, че „Може да бъде настанено извън семейството дете: 2. чиито родители, настойници или попечители без основателна причина трайно не полагат грижи за детето; 4. което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие;“

Алинея втора предписва, че настаняването на детето извън семейството се налага като мярка за закрила след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството освен в случаите, когато се налага спешното му извеждане.

Следователно, за да бъде приложена мярката във вида, в който е преценил органът, следва като елемент от фактическия състав да е установена нужда от спешно извеждане на детето от семейството. В противен случай мярката е неприложима изначално при безспорно установяване, че не е прилагана мярка за закрила на детето в семейството, още по-малко всички такива да са изчерпани. Иначе казано, при липса на проведени мерки за закрила на детето в рамките на семейството, е неприложимо настаняването му извън семейството, освен ако не се докаже налагане на спешното му извеждане.

В процесния случай съдът приема, че както в заповедта, така и в

Социалния доклад, обективиращ мотиви за същата, липсват данни, които да водят до извод за случай, налагащ спешно извеждане на детето.

Следва да бъде отбелязано, че т.нар. социален доклад инкорпорира предходно направени множество такива, като същият не е структуриран нито хронологично, нито по част от въпросите са доизяснени факти. Като пример в тази насока съдът посочва: „...през различни периоди... детето е живяло и при майката, и при бащата“; „... за определен период детето е живяло при бабата и дядото.“; „...Г. не спазва правилата, налагани от единия или другия родител, вкл. когато е била при баба си и дядо си, не се прибира вкъщи и неколккратно е обявявана за издирване“; „... не спазва правилата, налагани вкъщи...“; Цитирано е писмо от майката, че смята да изпълнява заповедта с наложената ѝ социална услуга, но е отчетен отказът на бащата в тази насока. Отчетено е наличието на издадена заповед за полицейска закрила, но не е отчетен фактът, че същата е постановена в момент, в който детето е обявено за издирване и задържано в това качество.

Горното съдът излага и цитира, за да обоснове изводът си, че нито един от изложените факти не обосновава спешност, което да е предпоставка за издаване на заповед с мярка за настаняване извън семейството в ползваната специална хипотеза.

Това, че на детето е наложена мярка „полицейска закрила“ не е самостоятелно основание за приложение на нормата, без отчитане на останалите конкретни обстоятелства за всеки отделен случай. Не е съобразено установеното, че действително, на детето – по негова инициатива е наложена мярка за полицейска закрила, но същото е сторено към момент, когато детето е избягало от къщи и обявено за издирване именно по искане на баща му. Мярката е наложена механично като продължение на полицейската закрила, без съобразяване, че двете мерки се издават от различни органи, при различни предпоставки и имат различни цели. Съдът обсъжда горното, тъй като то би могло да се възприеме като единствена причина, обосноваваща спешност, без органът да е изложил конкретни мотиви в такава насока.

От цитираните две предложения, възприети като релевантни от органа, първата съдът приема за напълно недоказана. Същата предвижда неоправдано и безпричинно трайно неполагане на грижи за детето. Такава не е подкрепена с никакви конкретни факти, които да бъдат проверени. Напротив, по делото се установява, че родителите на детето, както и жената, с която живее баща му, както и баба му и дядо му, полагат непрекъснати усилия за нормалния му живот от битово естество, както и такива възстановяване на нормалния емоционален баланс у детето. От

водените в двете институции преписки става ясно, че родителите са пряко ангажирани във възпитанието на детето, както и че именно неговите антисоциални прояви ги мотивират както да сезират компетентните органи, така и да имат непопулярно поведение спрямо детето /заклучване по време на отсъствието им/, с оглед защита на интересите му – успешно завършване на учебната година и прекъсване на отношенията му с по-възрастен от нея приятел, които те не одобряват.

Съдът намира, че не се установи и другата, възприета от органа предпоставка – детето да е жертва на насилие в семейството и да съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

За тази хипотеза съдът отбелязва, че намира, че не е достатъчно да е налице такава сериозна опасност, а следва същата да е вследствие именно от поведението на семейството и неговите членове, от които детето да може и да трябва да бъде изведено. Именно това е смисълът на мярката, защото съществуването на опасност като обективно състояние, без връзка с поведението на семейството, не може да води до извод от необходимост от извеждане на детето от това семейство. Следователно, трябва между така определената обективна опасност от увреждане по посочените показатели и конкретно поведение на семейството да е налице пряка причинно-следствена връзка, което да обоснове приложение на мярката.

В процесния случай, не са установени и отчетени съществени за това факти. Съдът приема, че изложеното от органа по тази точка / в заповедта липсва конкретно фактическо обосноваване, поради което съдът допуска какви са фактическите мотиви/ се свежда до наличието на предходно досъдебно производство, образувано по сигнал на детето срещу баща му за осъществено домашно насилие и причиняване на лека телесна повреда. Същото вероятно включва и новоподаденият сигнал от детето за осъществяване на „системен тормоз“, по което е образувано друго ново досъдебно производство от 2020г., както и неизпълнението на наложената на Д. Б. мярка за осъществяване на оценка на родителския капацитет от СОП „Шанс“ по Заповед №3Д/Д-С-М-007/22.06.2020г.

По отношение на образуваните досъдебни производства, на първо място съдът обръща внимание, че не са налице влезли в сила нито административни, нито съдебни актове. Налице е презумпция за невинност, поради което позоваването на образувани досъдебни производства по никакъв начин не следва да бъде самостоятелно съобразявано за извеждане на съответни изводи за наличие на виновно поведение, респ. опасност за детето. Следователно, за нуждите на настоящото производство, същите подлежат на самостоятелно проучване

и анализирани, което явно не е сторено от органа. Ако беше сторено, би било установено, че и двете производства са образувани по искане на дете, което и към двата момента е на възраст 14 години. Установено е, че същото е емоционално нестабилно и търси начини за налагане на приемливото за него поведение, което не съответства на схващанията на родителите му / вкл. бащата за правилно/ и включва, и предполага и обвинения с оглед постигане на тази цел. В тази насока няма данни да е воден нарочен разговор с детето, вкл. с психолог от ДСП, няма данни да е воден разговор освен с родителите, и с бабата и дядото, при които е ясно установено, че е пребивавало детето доста често. Не е воден разговор и с В. П., която живее съвместно с уличения баща Б. и която се предполага да е свидетел на така осъщественото насилие и тормоз. Не е сведено знание, или поне няма данни за това, относно твърденията за наличие на приятел на момичето, който родителите приемат за неподходящ за нея, нито е правено проучване в тази насока. Последното би обусловило съвсем очаквано и предвидимо поведение у детето за предприемане на действия с каквито е да е средства, с цел осигуряване на възможност за неподчинение на родителите и евентуалното им злепоставяне. Не е отчетен и съобразен фактът, че въпреки наличието на обвинения в домашно насилие, детето само се е върнало в дома на баща си към месец май, което е далеч след образуването на ДП от 2019г., което е лишено от житейска логика. Не е отчетено и желанието на майката да сътрудничи в хода на изпълнение на указанията ѝ със заповедта за ползване на социална услуга. Не е правена проверка, която би установила като верни твърденията на бащата, че се провежда работа и консултация с детето и родителите по линия на преписката, водена в Комисията за борба срещу противообществените прояви на малолетни и непълнолетни. От установеното по делото се установява, че такава дейност е развивана в цитираната комисия, като са провеждани и редовни срещи с обществен психолог. От разпита на същата по делото се установи, че е налице емоционална нестабилност на детето, но същата не е обусловена от поведението на родителите, както и че същите правят усилия именно за оказване на емоционална подкрепа на детето, като обаче явно са налице външни фактори, които я компрометират.

С оглед изложеното, съдът приема за напълно необосновано, нещо повече – за опровергано възприетото от органа, че е налице опасност за развитието на детето, която се създава именно в установената за него семейна среда.

С оглед това, мярката по посочените мотиви, се явява и нецелесъобразна. Установено е, че е налице обективен проблем – периоди на антисоциално

поведение у детето, провокирани от субективни нейни възприятия на действителността и отношенията ѝ с околните, но по никакъв начин не се установява, че това ще бъде преодоляно чрез извеждането ѝ от семейната среда, поради липса на доказаност, че тя е причината за това отношение и респ. поведение към околната действителност. Следователно, при установен риск за детето, извеждането му от семейството и настаняването в социално заведение от определен тип, не само че не е обосновано с избягване на този риск и опасност за него, а и няма данни дали няма да се задълбочи, което би създадо още по-голям риск за здравословното и емоционално състояние на детето.

В този смисъл е налице и задължение на органа, при издаване на акт по чл. 169 от АПК – право на избор между няколко законосъобразни варианта на евентуално приложими мерки, да обоснове защо е избрал именно приложената. Липсата на мотиви по този въпрос води самостоятелно до необоснованост и незаконосъобразност на акта.

По изложените съображения, съдът приема, че заповедта е издадена при неясно мотивиране, непълно и едностранно изясняване на релевантни факти, което е довело и до нейната необоснованост и противоречие с материалния приложим закон и целта му.

Заповедта следва да бъде отменена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл.2 , съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗД/Д-С-М-017/24.08.2020г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ М. към РДСП С., с която детето Г. Д. Б. е временно настанено в Кризисен център за деца в [населено място].

Решението подлежи на оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: